«Και είπε προς αυτούς, Υπάγετε εις όλον τον κόσμον, και κηρύξατε το ευαγγέλιον εις όλην την κτίσιν. Όστις πιστεύση και βαπτισθή, θέλει σωθή· όστις όμως απιστήση, θέλει κατακριθή» (Μάρκος,ις΄:15-16)

Όπως γνωρίζουμε, ο Πατέρας Θεός έδωσε τον μονογενή του Υιό, τον Ιησού Χριστό, για τη σωτηρία όλου του κόσμου, έτσι ώστε όποιος πιστέψει σ' Αυτόν και με προσωπική απόφαση βαπτιστεί στο νερό, να λαμβάνει τη σωτηρία, με βάση το προαναφερθέν εδάφιο του Ευαγγελίου.

Βέβαια τίθεται το ερώτημα 'Τι σημαίνει σωτηρία για τον άνθρωπο;' Δηλαδή αν αναρωτιόμασταν ο καθένας ξεχωριστά από τι θα μας έσωζε ο Θεός που είναι τόσο επικίνδυνο και γιατί ήταν απαραίτητο να στείλει τον Υιό Του ; Είναι προφανές ότι όταν λέω πως έσωσα κάποιον σημαίνει ότι αυτός ο κάποιος κινδύνευε – θανάσιμα ή μη – από κάτι το οποίο δεν μπορούσε ο ίδιος να αποτρέψει και παρενέβη εγώ και το απέτρεψα.

Ας πάρουμε όμως τα πράγματα με την σειρά. Ο λαός Ισραήλ, καθώς διαβάζουμε στην Παλαιά Διαθήκη, ήταν ο μόνος λαός που είχε γνωρίσει και λάτρευε τον αληθινό Θεό. Σαν λαός, είδε μεγάλες ενέργειες θαυμάτων, με τις οποίες ο Θεός τον ελευθέρωσε από την καταδυναστεία του Φαραώ και των Αιγυπτίων από την οποία ήταν αδύνατο μόνος του να ελευθερωθεί. Στη συνέχεια ο Θεός οδήγησε το λαό στην έρημο με τελικό προορισμό τη γη Χαναάν ή Γη της Επαγγελίας. Μέσα στην έρημο ο Θεός έτρεφε τον λαό με το μάννα και δια του Μωυσέως έδωσε τον νόμο των εντολών. Συνοπτικά οι εντολές πρότρεπαν τον λαό να σέβεται και να τιμά τον μοναδικό Θεό, να μην ακολουθήσει τους ξένους θεούς που ακολουθούσαν τα άλλα έθνη και να κάνει τα διατάγματα του νόμου που αφορούσαν τον τρόπο λατρείας, τον τρόπο ζωής, τον τρόπο καθαρισμού κάποιων αμαρτιών αλλά και αυστηρές ποινές για κάποιες σοβαρές παραβάσεις. Η υπόσχεση του Θεού προς το λαό ήταν εφ' όσον έπραττε αυτά που του είπε, να του χαρίσει τη Γη της επαγγελίας και γενικότερα μια ευλογημένη ζωή. Όμως για σαράντα ολόκληρα χρόνια, οι περισσότεροι από τον λαό Ισραήλ, δεν υπακούσανε στον Θεό, δεν εκτιμήσανε το τι έκανε Αυτός στη ζωή τους, αλλά αντίθετα ακολουθήσανε άλλους θεούς, πειράξανε πονηρά τον Κύριο και δεν μπήκαν ποτέ στη Γη της επαγγελίας. Μπήκαν τα παιδιά τους και μόνο ο Ιησούς του Ναυή και ο Χάλεβ από την πρώτη γενεά.

Ο Θεός είναι σαφής, δίκαιος και ειλικρινής. Έδωσε μεν το νόμο της Παλαιάς Διαθήκης για να γνωρίσουν οι άνθρωποι ποιο είναι το θέλημα Του και τι είναι αμαρτία αλλά ήξερε ότι κανένας άνθρωπος δεν θα μπορούσε να εκτελέσει όλες τις εντολές Του. Αυτό διότι μετά

την πτώση των πρωτοπλάστων κάθε άνθρωπος που γεννιέται διακατέχεται από ένα σαρκικό φρόνημα που αντιστέκεται στο θέλημα του Θεού. Γι' αυτό το τελικό σχέδιο του Θεού για την σωτηρία του ανθρώπου ήταν να κάνει μια νέα συνθήκη ή καλύτερα μια Νέα(Καινή) Διαθήκη με ένα «νέο» λαό Ισραήλ, όπως διαβάζουμε:

«…Ιδού, έρχονται ημέραι, λέγει Κύριος, και θέλω συντελέσει επί τον οίκον του Ισραήλ και επί τον οίκον του Ιούδα διαθήκην καινήν· ουχί κατά την διαθήκην την οποίαν έκαμον προς τους πατέρας αυτών καθ' ην ημέραν επίασα αυτούς από της χειρός, δια να εξαγάγω αυτούς εκ γης Αιγύπτου· διότι αυτοί δεν ενέμειναν εις την διαθήκην μου, και εγώ ημέλησα αυτούς, λέγει Κύριος. Διότι αύτη είναι η διαθήκη την οποίαν θέλω κάμει προς τον οίκον του Ισραήλ μετά τας ημέρας εκείνας, λέγει Κύριος, Θέλω δώ σει τους νόμους μου εις την διάνοιαν αυτών, και θέλω γράψει αυτούς επί της καρδίας αυτών, και θέλω είσθαι εις αυτούς Θεός, και αυτοί θέλουσιν είσθαι εις εμέ λαός. Και δεν θέλουσι διδάσκει έκαστος τον πλησίον αυτού, και έκαστος τον αδελφόν αυτού, λέγων, Γνώ ρισον τον Κύριον· διότι πάντες θέλουσι με γνωρίζει από μικρού έως μεγάλου αυτών. Διότι θέλω είσθαι ίλεως εις τας αδικίας αυτών, και τας αμαρτίας αυτών, και τας ανομίας αυτών δεν θέλω ενθυμείσθαι πλέον» (Εβραίους, η΄:8-12).

Η Καινή Διαθήκη αρχίζει να ισχύει με τη θυσία του Κυρίου Ιησού Χριστού: **'…Τούτο το ποτήριον είναι η καινή διαθήκη εν τω αίματί μου, το υπέρ υμών εκχυνόμενον»(Λουκάς, κβ΄:20), 'όστις τας αμαρτίας ημών αυτός εβάστασεν εν τω σώ ματι αυτού επί του ξύλου, διά να ζήσωμεν εν τη δικαιοσύνη, αποθανόντες κατά τας αμαρτίας με του οποίου την πληγήν ιατρεύθητε' (**
Α΄ Πέτρου, β΄:24). Οι αμαρτίες που είναι εμπόδιο προς την βασιλεία των ουρανών είναι τα έργα σαρκός:
«...μοιχεία, πορνεία, ακαθαρσία, ασέλγεια, ειδωλολατρεία, φαρμακεία, έχθραι, έριδες, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, διχοστασίαι, αιρέσεις, φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κώ μοι, και τα όμοια τούτων· περί των οποίων σας προλέγω, καθώ ς και προείπον, ότι οι τα τοιαύτα πράττοντες βασιλείαν Θεού δεν θέλουσι κληρονομήσει»
(Γαλάτες,ε΄:19-21).

Αυτές ή όμοιες με τις παραπάνω αμαρτίες, έρχεται τώρα ο Χριστός με το αίμα του το Άγιο, να τις αφαιρέσει από τον άνθρωπο που θα πιστέψει σ' Αυτόν και να τον απελευθερώσει από την αιώνια καταδίκη.

Επιστρέφοντας στο αρχικό μας ερώτημα, από τι θα μας σώσει ο Χριστός, η απάντηση είναι από τις αμαρτίες μας που είναι εμπόδιο για την συμφιλίωσή μας με τον Πατέρα Θεό. Ο

Κύριος Ιησούς Χριστός δεν εξαναγκάζει κανέναν, αλλά προτρέπει όλους τους ανθρώπους να μετανοήσουν για τις αμαρτίες τους, να πιστέψουν στο λυτρωτικό Του έργο έτσι ώστε να Τον επικαλεστούν στη ζωή τους και να τους ελευθερώσει από την εξουσία της αμαρτίας και του διαβόλου. Από κει και πέρα ο κάθε σωσμένος πιστός πρέπει 'μετά φόβου και τρόμου' να εργάζεται τη σωτηρία του για να μη τη χάσει. Αυτό συνεπάγεται τη δημιουργία εκ μέρους του πιστού, μιας άρρηκτης πνευματική ενότητας με τον Τριαδικό Θεό δια της αδιάλειπτου εν Πνεύματι Αγίω προσευχής και μελέτης της Αγίας Γραφής. Έτσι μόνο επιτυγχάνεται η εκτέλεση του θελήματος του Θεού και η διατήρηση της πίστης στη ζωή κάθε πιστού. Συνοψίζοντας λέμε ότι την ζωή μας μπορεί να την αναλάβει ο Χριστός, αρκεί να του τη δώσουμε και να Τον εμπιστευτούμε. Να αφήσουμε τον Χριστό να γίνει ο ποιμένας και ο επίσκοπός των ψυχών μας(Α΄ Πέτρου, β΄:25). Η σωτήρια πρόσκληση του Θεού προς εμάς είναι να πιστέψουμε στον Υιό Του Ιησού Χριστό και να τον θέσουμε Κύριο στη ζωή μας, έτσι ώστε να ζήσουμε αιώνια κοντά Του στην 'νέα Ιερουσαλήμ', στη δική μας 'Γη της Επαγγελίας' (Αποκάλυψη, κβ΄: 2). Αμήν!